

indrømmer, at der er en Nuance, som man kan tillægge større eller mindre Betydning, men stor kan Forstjellen ikke siges at være. Den anden nye Bestemmelse i Folkethingets Affattelse er den: „I Tilfælde, hvor det maa skjønnes, at Affavnet o.s.v. ikke forvolder Gieren eller Brugeren Afbræk eller Ulempe, bliver ingen Erstatning at tilkjende“. Det turde vel være saa overflødig som vel muligt at sætte dette ind i Loven. Jeg kunde derfor ikke undlade i Folkethinget at sige, at jeg var noget forbaulet over, at man kunde finde sig foranlediget til at komme med en saadan Ændring i Affattelsen af § 6 i det Lovforslag, der var sendt det fra Lands-thinget; det forekom mig dog for lidet at komme med denne Ændring til Lovforslaget, naar det var den eneste, man ønskede. Paa den anden Side kan jeg ikke negte, at jeg var nødt til at tilføie — og jeg skal sige det Samme her — at for mig staar det saaledes, at naar man overhovedet kan tage imod en § 6 — og det har jeg bestandig stillet mig noget tvivlsom til og gjør det endnu — af et Indhold som dette, tror jeg, at man ikke uden at komme ud i en meget hyderlig Formalisme kan finde nogen virkelig reel Forstjæl mellem den Affattelse, som den har faaet i Landstthinget, og den, den har faaet i Folkethinget, og jeg mener derfor, at i det nu foreliggende Tilfælde, hvor der nærmest maa være Tale om, hvorvidt man overhovedet kan tage imod Lovforslaget i denne Skikkelse eller ei, og altsaa finde sig i Bestemmelsen der — det indrømmer jeg som saet — er en noget urimelig Ændring, er dette for Vidt til at lade en saadan Lovstrande, og jeg haaber derfor, at Landstthinget vil have samme Synspunkt som jeg og vedtage Lovforslaget, som det nu foreligger, uforandret.

Mourier-Petersen: Jeg havde rigtignok ikke ventet, at Fiskerilovforslaget skulde atter vende tilbage til Landstthinget efter den Smødelommen, som er viist her ved dets Behandling. Landstthinget har, da det ikke lod sig gjøre at underkaste Forslaget en grundig Drøftelse, hvortil der havde været megen Anledning paa Grund af denne Sags Bigtighed, dog gennemgaaet den saa godt, som det var muligt, og man opstillede de Ændringsforslag, som man ansaa for absolute Forbedringer, fra et rigtigt Fiskeristandpunkt betragtet. Ved Sagens 3die Behandling opgav imidlertid Landstthinget den overveiende Del af disse Ændringsforslag, fordi man havde en Formodning om, at de vilde støde paa Modstand i Folkethinget, og man, saavidt det var gjørligt, vilde søge at

forebygge, at der skulde lægges nogen Hindring i Veien for Lovforslagets Fremme. Kun paa et Punkt, og det var § 6, vilde Landstthinget ikke acceptere Folkethingets Affattelse, da det var et Principspørgsmaal, og man vilde det saa meget mindre, som man var imod hele Paragrafen. Man ansaa den Bestemmelse, der var indført i § 6 af Folkethinget, som slet ikke hjemmehørende i Loven. Man kunde ikke erkjende, at der var en almindelig Trang til en saadan Bestemmelse, og man fandt, at som Bestemmelsen var affattet, var den et Indgreb i Eiendomsretten, som ikke maatte taales. Imidlertid gif Landstthinget dog ind paa det egentlige Hjørnepunkt i Sagen, nemlig det at aabne en Afgang for Fiskerne til at kunne benytte Stranden, hvor det maatte siges at være nødvendigt for Udøvelsen af deres Bedrift; men man omgjærbede denne Afgang for Fiskerne med betryggende Bestemmelser for Gierens Ret. Til Trods for alt Dette har Folkethinget imidlertid sendt dette Lovforslag tilbage til Landstthinget og forandret Bestemmelsen i § 6, som den var affattet af Landstthinget. Den ærede Minister har allerede paavist Forstjellen, og jeg behøver ikke at oplæse Ordene i de to forskellige Ændringer, der nu foreligge, fra den Form, hvori Lovforslaget kom fra Landstthinget. Men jeg vil dog betone, at der efter min Opfattelse er en noget større Forstjæl i de Ændringer, som Folkethinget har foretaget, end den, der fremgik af den ærede Ministers Udtalelser. Medens det i andre Forhold dog betragtes som noget Selvfølgeligt, at naar en Mand vil have Afgang til en anden Mand's Eiendom, maa han først spørge om Forlov, giver man her uden videre Fiskerne Afgang til Andenmand's Eiendom paa Stranden, og lader det derefter være Gierens Sag at formene dem det. Det er at vende om paa Forholdet fra hvad det burde være. Den anden Bestemmelse i Folkethingets Affattelse, der ændrer Landstthingets Affattelse, synes jeg heller ikke om. Jeg kan ikke finde det rigtigt og synes, at der er noget Anstødeligt i ved en Bestemmelse som denne ligesom at ville give et Blik til de vedkommende Autoriteter om, at der ingen Erstatning skal gives. Det maa man overlade til dem. En Bestemmelse som denne burde ikke findes i Loven. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at man nok kunde være berettiget til at sige her, at der skal være en Grændse for Alt, og at man i høi Grad maa beklage den Mangel paa Moderation og Hensyntagen til dette Thing, som er viist fra det andet Things Side, Noget som dog maa anses for en væsentlig Betingelse for, at et frugtbart